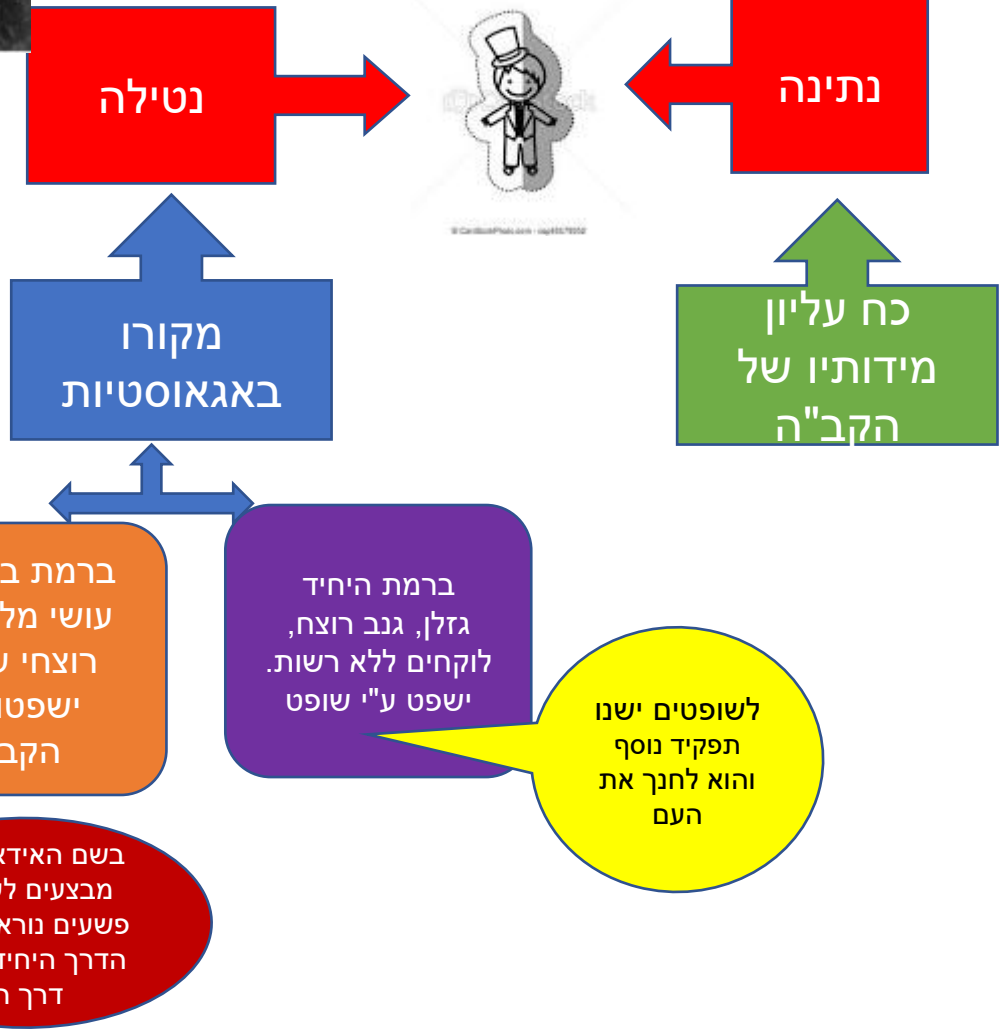

הר' דסלר

בכל אדם ישנם שתי כוחות.

כל מעשה שאדם עושה מונע ע"י אחד מן הכוחות ואין בזה אמצע.

פרק א. ידבר בנותן ובנוטל

כח "הנתינה" הוא ממידותיו של בורא עולם וכח "הנטילה" מקורו ב"אהבת עצמו" (אגואיזם).

כאשר ברא אלהים את האדם, עשהו לנותן ונוטל. כח הנתינה הוא כח עליון ממדות יוצר הכל ברוך הוא, שהוא מרחם ומטיב ונותן, מבלי קבל דבר בתמורה; (הן לא יחסר לו כלום, כפתוב: "אם צדקת מה תתן לו" (איוב ל"ה, ז') רק שאנו מביעים לו את תודתנו, אשר זה שרש עבודתנו לו) וככה עשה את האדם, כפתוב: "בצלם אלהים עשה את האדם", כי יוכל לרחם ולהטיב ולתן.

אבל כח הנטילה, הוא אשר יתאווה האדם למשך אליו את כל הבא בתחומו, כח זה הוא אשר יקראוהו בני האדם "אהבת עצמו", והוא שרש כל הרעות.

יש אשר יקח ולא ישלם מאומה, הוא הנקרא גזלן, אם בלח יגזל; או גנב, אם בבלי דעת הבעלים יקח; או רמאי, כשיגנב דעת בני האדם ויפתם לתת לו מדעתם. המפסידים האלה הם כלליים ופרטיים.

הכלליים – עושי המלחמות, רוצחי עמים, ואין שופט למו באדם, זולת האל ית' (=יתברך) לבדו.

והפרטיים – אשר מיחידים יגזלו. המה אשר שמו להם בני האדם שופטים להענישם, למען הנצל מרשעתם, ועוד ילמדו דעת את העם להרגיש בצדק, גם כי יבוש האדם מעשות עול. אבל שרש הרע – שהוא כח הנטילה, עודנו במקומו יעמד; ועל כן אל תאמין באדם ובציביליזציה שלו, כי תחת מעטה זה ירמה ויגנב, ויגזל וירצח. הן כבר גלו חז"ל את תרמיתו, באמרם: "אלמלא מוראה של מלכות איש את רעהו חיים בלעו" (אבות פ"ג, מ"ב).

ויש גם אשר אין עול בידם כלל נגד רעיהם במה שיקחו, אלא שאוהבים לטל מבלי שלם בתמורה; כגון אוהבי המתנות והירשות ונטילת הצדקה, ואוהבי הבצע והרווחים הגדולים. גם כל אלה בנוטלים יתחשבו, ועליהם אמר החכם מכל אדם: "ושונא מתנת יחיה" (משלי ט"ו, כ"ז). שני הכחות האלה – הנתינה והנטילה – הם שרשי כל המדות וכל המעשים. ויש לה לדעת, שאין דרך ממצע בזה, כי נפש האדם לעולם תשאף לאחד משני הצדדים ובתשוקת הלב

- רקפות בין הסלעים

- [אריאל הורביץ](#)
[מילים ולחן: אריאל הורביץ](#)

[כמו רקפות בין הסלעים - אריאל הורביץ.mp4](#)

בין הצפירות בכביש לרחובות המלוכלכים
בין משפחות הפשע לטלוויזיה השטחית
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

בין הישנים ברחוב לדקירות במועדון
בין מה שבדרך כלל קוראים בעיתון
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

וכשהיא לפתע צריכה
שמישהו ישכב בבוע בתוך שוחה
לא תאמין איך הם מופיעים
כמו רקפות בין הסלעים

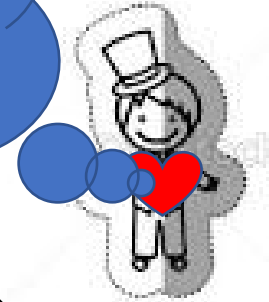
בין הדגלים הכתומים לחולצה הכחולה
בין שוק הפשפשים לקריית הממשלה
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

וכשהיא לפתע צריכה...

בין מגדלי הפאר למרכז הקליטה
בין פועלים זרים לשדות החיטה
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

וכשהיא לפתע צריכה

אמנם כח הנטילה חזק אך
הקב"ה דואג שישאר לפחות
מעט כח נתינה.
כי אם גם הוא היה נעלם העולם
היה חרב משום שלא היו
מתחתנים ויולדים ילדים

פרק ה. ואהבת לרעך כמוך

... התבאר בפרק הקודם, כי לכל אדם יש ניצוץ כח הנתינה. וזה, כי לא
נתנה רשות לכל הנטילה לבטל גם את הניצוץ הזה; שאלמלא כן היה
העולם חרב: לא היו נושאים נשים ולא היו מגדלים בנים. על כן גזר
השם יתברך, כי ניצוץ זה לא יפרד מבני האדם לעולמים. אולם יען כי
מעט מאד הוא ענין הנתינה אשר בהם, על כן יבחרו באשר ימצאו חן
בעיניהם; להם יתנו ויטיבו, ואותם יאהבו, את אלה יחשבו כאלו שלהם
המה: משפחתם, קרוביהם, רעיהם וחבריהם; אך את שאר בני האדם,
לזכרים וזרים יחשבו; יתנהגו עמהם במדת הנטילה, יתחרו בהם
ויחטפו מהם ככל אשר יוכל.

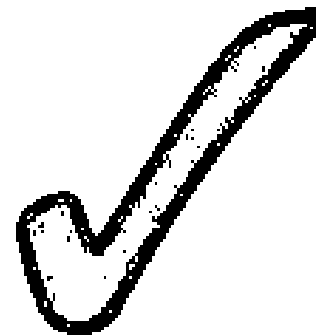

יתן

כוח הנתינה יוצר אהבה וחיבור בין אנשים.

אך יתבונן נא האדם, כי לאשר יתן, יאהב; וגם יהיה לו חלק בו, וידבק
אליו, כאמור, ואז יבחין ויבין, כי זה אשר זר נחשב לו, הוא רק מאשר
טרם נתן לו, ועוד לא הטיב עמו. אם יתחיל נא להטיב את כל אשר
ימצא, כי אז ירגיש אשר כלם המה קרוביו, כלם אהוביו, כי בכלם יש לו
חלק, ובכלם התפשטה עצמותו.

לאדם אשר יזכה להגיע אל המדרגה המעלה הזאת, מובנה היא
כפשוטה מצות התורה: "ואהבת לרעך כמוך" – "כמוך" בלי שום
הפרש...

יאהב

לאשר יתן

מי שאנו נותנים לו הופך להיות חלק מאתנו, ובכך נקיים את
"ואהבת לרעך כמוך"

• עולם חסד יבנה: 1. עצם הבריאה היא חסד

2. הקב"ה מטיב עמנו בכל יום.

• אם נהיה רק אנשי נטילה הרי שגם לא נזכה בטובו של הקב"ה והעולם יהרס.

• כי רק מי שעושה חסד יכול להכיר בחסד ולזהות אותו ומימלא להנות ממנו

• עלינו לפנות ולפתוח מקום לחסדו של מעלה ואז

עולם חסד יבנה.

...כתיב "עולם חסד יבנה". – ומבאר בספרים הקדושים שתי הבחנות בזה:

(א) כי התכלית והכונה בבריאה העולם, היאתר עמקה שאפשר לבשר ודם להכירה, היא רצון הבורא להתחסד עם בראיו ולהנות אותם מזיו שכינתו.

(ב) כי בכל רגע נותן ומשפיע כל מיני טובה לברואיו, בלי הפסק וקץ.

הרי שהנהגת השי"ת עמנו כלה נתינה.

ואנו? אם נהיה רק עומדים ומקבלים טובתו, ומבקשים עוד ועוד – "הב הב!" – הלא אנו הולכים ונדבקים בנטילה ואהבת עצמנו, שמזה באה כפית טובה, וטמטום הלב נגד כל משג רוחני כמבאר לעיל. – אם כן יופר חס ושלום כל התכלית כי איה נהנה מזיו שכינתו, שאינה אלא תענוג רוחני, ותלויה בהכרת חסדו ית' הבלתי בעל תכלית (עי' במאמר "הויה והשגה") – אם נלך ונתרחק מן החסד?

כי לא יכיר החסד אלא מי שיש בו חסד;

כמו שנראה כאשר נתבונן במי ששקוע בנטילה, שאם הוא רואה אחרים עושים חסד, אינו מאמין כלל שכך הוא, אלא עושה חשבונות ואמדות, "מה הם רוצים להשיג ע"י חסדם?" כי הנחה פשוטה אצלו שהכל כמותו; כי לא ידע כלל מה זה חסד, על כן אינו מודה שיש דבר כזה. וכלל הוא, שאין אדם משיג במדות השי"ת אלא לפי מה שיש בו כעין אותן המדות, כדכתיב "עם חסיד תתחסד" – שרק החסיד מכיר חסדו יתברך.

ואם כן איה תתקיים התכלית שיהנו הנבראים מזיו השכינה?

אין תקון לזה אלא להשתדל לקנות את כח הנתינה...

הרי שכח הנתינה הוא שנותן תקון ותכלית לבריאה כלה. כי בזה כבר בטל כל פריד של בקשת עצמו של הגברא, וחסד של מעלה בא אל תכליתו. וזה עוד כונה בכתוב "עולם חסד יבנה",

שחסד הנבראים נותן "מקום חליות" לחסד של מעלה.

